

Հաւատացնում է որ հայ-լուսաւորչականների
դպրոցներում մեր օրիորդները հերետիկոս Կը
դառնան։ Նա նոյնպէս արգելում է կաթոլիկ-հայ
երիտասարդներին կարդալ հայերէն լրագիրները,
ասելով որ այդ տեսակ լրագիրների կարդալը
մեծ վնաս է բերում կ աթօլիկ կրօնին։ Մի
խօսքով մեր ապագայ հովիւը հիմիկուանից ար-
դէն աշխատում է զցել իր հօտը կուրութեան
անդունդը։

Ախալցիսայի քաղաքային վարչութեան մէջ
խնդիր է ծագել մեր քաղաքում պ ը օ գ ի մն ա-
զ ի ա հիմնելու մասին, Յուսովկ ենք ու այդ օդ-
տակար գործը, որ անենահարկաւորներից մինն
է մեր քաղաքի համար, աջողութեամբ առաջ
ենթաս:

Ախալցիսայում կրկու ամիս առաջ ավերի
պուղը առնում էինք 2 ր. 40 կ., իսկ այժմ 1
ր. 40 կօպէկի է իշել ալիւրի պուղի գինը։ Բը-
րինձը արժէր 4 ր., իսկ այժմ 3 ր. 20 կ., գա-
րին արժէր 1 ր. 40 կ., իսկ այժմ 80 կ.։ Այս
տարի ամեն բանի մեծ առատութիւնն կը լինի
մեր գաւառում։

ԱՐՏԱՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ

ԹԻՒՐՔԻԱ

Յւրօպական դեսպանները գաղտնի են
հում բանակցութիւնները յոյն-թիւքքա-
հարցի վերաբերութեամբ։ Խշան-թիս-
ով, համաձայնվելով զեկավարել բանակ-
թիւնները, պայմանաւորվեց պետութիւն-
ի հետ, թէ ինչպէս պէտք է դործեն
Բ. Գռնից և աւելի համա-
բերվինի կօնֆերենցիայի
կը վերաբերի Ֆրանսիային
ցել է իր առաջարկութե-
տարանի մասին և պատ-
պանին միանալ մեծամասն

Պ. Գրիգոր Նիկողոսնեանցի նամակը, «Մասիսի»
մէջ տպագած և «Մշակի» մէջ արտատպված, տա-
րակուանքի մէջ է ձգած ոմանց: Հեղինակը տի-
րաբար սպառնում է որ, եթէ պօլսեցին ոչ այն-
պէս ի զործ զնէ Ռուսահայի նուիրած փողը՝
ինչպէս ինքը հեղինակն է առաջարկում, ուստա-
հայը կը դադարեցնէ իր տուրքը: Նամակը, ինչ-
պէս ասացի, արդէն բաց է անում տարակուանքի
դռները գրված բանին միամոռութեամբ հաւա-
տացող ժողովրդի՝ առջեւ: Մի ազնիւ պարոն ա-
սում էր թէ այսքան փող ունիմ մօսս հաւաք-
ված, որ ուղարկելու էի «Մշակի» խմբագրին՝
Միացեալ ընկերութեանց հասցնելու համար,
բայց, Նիկողոսնեանցի նամակը կարդալով, գան-
դաղում եմ. որովհետեւ նուիրատոներն ասում
են—մեր փողն ուրինմի կողչում է:

«Մասիս», որ ասպետութեամբ է ընդունել նա-
խատչի մարտահրաւէրը, անշուշտ կը պատասխա-
նէ. լուելը, ինչ խորհրդով էլ որ լինի, բութ զէնք
է այս դէպքում:

Իսկ մենք նամակի ածականները և ածական-
ների բարդութիւնները (որ հեղինակը ըստ իւր-
քմքին իրբն ուլունք շարել ու Պօլսոյ գործող-
ների մեծի ու փոքրի զգէն, ականջներէն ու քը-
թէն կախ է տուհի) եթէ թողնենք ու մասցածը
սպառնեք, քամիլած հիւթը այս կը լինի. նախ

Եր տաղմա ինձ, Եսո ածեցի, զարգացայ, որպէս
մի վայրենի եղջերու, բոլոր հերքեաթների, բալոր
պատումների մէջ ինձ ոչինչ այնքան չէր հե-
տաքրքրում, որպէս շեղկիների, չէշնների և
չէրքեղների կնիկների սովորութիւնները, Ես
հիանում էի նրանց քաջադրժութիւնների պատ-
մութիւնները լսելիս, և միշտ մի առանձին նա-
խաննով ասում էի ինձուինձ, «Բնչու ես էլ
լեզկու կամ չէրքեղի աղջկի չեմ», Այդ բոլորը
դու ինքդ լաւ գիտես, Դասիթ, Յիշում ես, շատ
անգամ ասում էիր ինձ, «Ես սիրում եմ քեզ,
թամար, աւելի նրա համար, որ իշխանական
տան թուլութիւնների մէջ չը փշացար դու»:
Այժմ Բնչու եւ կարծում, թէ ես քեզ հետ գա-
լով, կարող եմ քով վրա մի ծանր բեռ դառ-
նայ:

ԲԵԿՐ մեծ ուրախութեամբ լսում էր մանկահա-
սակ հերոսունու խօսքերը, հիանում էր նրա
սրտի անկեղծ զերդունքով, նա գիտէր, բոլորը,
ինչ որ այնպէս հպարտութեամբ պատմում էր
Թամարը, ճշմարիտ էր: Բայց տասնել իր հետ
նրան, սարսափելի փորձանքների ենթարկել այդ
պատուական գանձը, նա անկարող էր: Օրիորդը
նկատելով նրա լուսթիւնը, երես առած երիխա-
յի նման, կախվեցաւ նրա սլաբանոցից, և ան-
յագարաբ նրա երեսը, աչքերը, ջրթունքը համ-
րուրելով, սկսեց աւելի և աւելի թախանձել նը-
րան, ասելով:
— Ճար, քո հոգուն մատաղ, ինձ էլ տար, ա-
ղաչում եմ, ինդրում եմ, պաղատում եմ, ինձ
էլ տար: Մի քանի րոպէ առաջ ինքը ասեցիր,
թէ ինչ որ դու սիրում ես, ես էլ պիտի սիրեմ,
թէ մեր երկուսի մէջ մի և նոյն սիրալ պէտք է
լինի: Ի՞նչու ես չը պիտի սիրեմ քո հայրենիքը,

աղցնել՝ ապա ուսում տալ. Շատ հաւանելի խը-
առ, միայն փուժ կենդանի քիւրդն ու չէրբեզը
աղուստ տեսնելուն պէս կը խլեն կը փախցնեն.
շնպէս որ օրինաւոր հագուստով՝ խեղճ աշա-
երար ուսումնարանի դուռը տեսնելու չէ: Թող
արձեալ գոնէ ուսումնարան գնան այնպէս՝ ինչ
պէս որ են. մեծ յրց կայ որ ուսումն առնելէն
երջը՝ իրենց ծածկոյթը յափշտակել չը տալու
նարը գտնեն: Միայն խօսք չը կայ, ուսումնա-
նը այդ հնարքը սովորեցնելու կարող ուսում-
արան պէտք է լինի, և ոչ թէ աստեղներ քննող
և ոտի տակի անդունդը չը տեսնող. Ամերիկան
և Աւստրալիան մանր գիտեցող, իսկ Հայաստա-
նի գծերը որոշել էր կարողացոց:

Յանկավի է խակ իմանալ, թէ արդարև մեր ու-
ումնարանները խաբուսիկ երազարան են, թէ
բականութեան արդիւնաբան.

卷之三

ստոնապէս չեն խորհրդակցում թիւրքաց կան
ատարմատարների հետ, այլ իրանք լացին
կում են զիջումների մի նախագիծ, որ
նց կարծիքով պէտք է ընդունվի թիւր-
քից և Յունաստանից: Բ. Գուռը, ան-
գստանալով զեսպանների խորհուրդների
անի լինելուց, շարունակ նախագիծներ
ու աջարկում, որնք 'ի նկատի են առ-
մ պետութիւնների ներկայացուցիչներից
և նիւթեր իրանց սեփական առաջար-
թեան համար: Խսկապէս այժմ բանակ-
ց են միմեանց հետ օտար պետութիւն-
մէջ

ի դեսպանները և ընդհանուր խորհուրդ-քանչ
թիւրքաց հաւատաբմատարների ներ-մի ա
ռթեամբ չեն լինում: Այնու ամենայնիւ նա
պանների գործը հեշտացած չէ: Նրանք ներ

ք է ընտրութիւն անեն երկու նախա-
ների մէջ, որոնցից մէկը՝ Գերմանիայի
պանինը, նպաստաւոր է Թիւրքիայի հա-
, երկրորդը, Անգլիայի գեսանի նախա-
ը աւելի մեծ զիջումներ է պահանջում
Տոնից և աւելի համապատասխանում է
ինի կօնֆերենցիայի վճառերին։ Ինչ
վերաբերի Ֆրանսիային, նա բաւականա-
է իր առաջարկութեամբ միջնորդ գա-
անի մասին և պատուիրել է իր գես-
ին միանալ մեծամասնութեան հետ։

quod (dicitur) ad

ախագիծը գաղտնի պահփիք Գործի աջու-
ութեան համար իբր թէ հարկաւոր էր,
ո ոչ սուլթանը և ոչ նրա մինիստրները
անօթ ըլլինեին այդ նախազծի հետ: Զը-
սյելով այդ խիստ գաղտնապահութեանը,
եռագրում է Ֆրանսիական «Temps» լրագ-
ի Կ. Պոլսի թղթակիցը, ևս կարող եմ մի-
անի հաստատ տեղեկութիւններ հաղոր-
ել բանակցութիւնների ընթացքի մասին:
կիրիկ գեսպանները պահանջեցին թիւր-
աց հաւատարմատարմերից, որ նրանք յայտ-
են թիւրքիայի ցանկացած սահմանա-
հծը: Բ. Ֆրանս առաջարկութիւնները ան-
առաջականացուցիչ համարելով, դեսպանները
ամենում էին ընդհատել բանակցութիւն-

Առժամանակ պատգամաւորների ընտրու- վատ
որ առաջարկութիւններ արին, որոնք նոյն- թիւնները կատարիլում են հին օրէնքի հա- պար

մեմատ հետեւեալ կերպով։ Պատզամաւորնեաւ,
ըստ լնտրվում են նահանգներից։ Ընտրողա-
թիւն ինձ գրելով ասում էիր. «Իմ քաջ, իմ հերոս!...»
Այդ խօսքերը լցնում էին իմ սիրտը անսահման
բերկորութեամբ, լին առելի ուժ և զօրութիւն էին
գործեած։

յն սիրան է ընակվում։
Քեզ վերջին խօսքից բռնելով, պատասխա-
ց նրան։
— Հէնց այդ պատճառով, որ մեր երկուսիս մէջ
և նոյն սիրան է ընակվում, հէնց այդ պատ-
ճառով, որ մինչք երկուքս մի մարմին ենք կաղ-
ում, քո ինձ հետ լինելը աւելորդ է, այսինքն
ամենում եմ ասել իսկապէս զոյ ինձ հետ կը
նես։ Որովհետեւ ես սրտով, հոգով, մարմնով
աժամանած չեմ լինի քեզանից։ Գարձեալ քո հո-
յն պիտի ոգեսրէ ինձ, դարձեալ քո միտող պի-
տի սիրու տայ ինձ։ Ես պիտի ուժ և զօրութիւն
աժամանամ, միտ ան տասա ուսութեան, ասե ու-
տալիս, երբ մտածում էի, թէ կայ մէկը, որ աս-
կեղծութեամբ համակրում է իմ գործունեւթիւնը,
և ես աշխատում էի քեզ աւելի ու աւելի հաճե-
լի լինել։ և աւելի մնձ գործեր գործել։ Եւ իմ
այժմեան արշաւանքը զէպի իմ հայրենիքը գար-
ձեալ քո սիրոյ համար է, Թամար։ Լիր, այդ
մասին մի փոքր երկար պիտի խօսեմ քեզ հետ։ Թիւնի
— Իմ կեանքի պատմութիւնը ուսուցել է ինձ բաւա-
հաւատալ ճակատագրին, հաւատալ բախտին։ որ առ
իմ նախաղգացումները միշտ կատարված են պարհ-
եղել։ երբ ես մի բանի վրա յոյս և հաւատ եմ ուզար-
ունեցել։ Մենք սիրեցինք միմեանց զեռ այն աղատ
ժայականակ, երբ ես համես էի։ Այս իմ կողմից համար

սամաս, որտեղ այս սպասութիւնը առաջ գործվելով, թէ Թամարը ինձ հետ է, Միթէ զու և հաւատում այդ խօսքերին, որ այդ խոկաչու այդպէս է: Մենք հրեշտակներին չենք աեւմ, բայց հաւատացած ենք, որ նրանք աներեւթափէս գործում են մեզ հետ. օգնում են ու, երբ նրանցից օգնութիւն ենք ինսպրում, րութիւն են տալիս մեզ, երբ նրանց աջակւթեանն ենք զիմում: Գուշ կը լինեմ իմ պատապն հրեշտակը, Թամար, դու այսուղից ևս սրող ես հովանաւում ու պատասխանել և պաշտպանել ինձ: Ու զիտես, Թամար, որ ես մինչև այսօր կատած իմ ամենամեծ յաղթութիւններով պարտաճան եմ քեզ, միայն քեզ: Երբ ես վերադառնաւմ էի Կոփուի դաշտից գերիներով և պատերազմական անհուն աւար ինձ հետ քերելով, ոչ մի որդատրութիւն, ոչ մի գովասանք ինձ համար նքան քաղցր, այնքան թանգագին չէր, որպէս ժպիտը, որպէս քո համբուրը, Թամար, երբ ժամանութիւն առաջ գործում էր, բայց ես հաւատացած եի, որ իմ վիճակը կը բարձրանայ և քեզ արժանի կը լինեմ: Այդպէս էլ եղաւ: Անակնկալ գէպքեր ինձ յաջողեցրին մտնել պալատը և քեզ կը աւելի մօտ լինել: Ես գեռ խիստ ստոր աստիճանի վրա էի կանգնած, երբ քո խորիմ մայրը աշխատում էր քեզ ձգել իմ զիրկը, որպէս զի ինքը աւելի դիւրութիւն ունենայ իր հարազատ աղջիկը տալ Լեանին, որը քեզ սիրում էր: Բայց ես միշտ յետաձգում էի մեր ամուսնութիւնը, որովհետեւ ինձ գեռ բաւական անսարժան էի համարում գունդ ամարում քո ամուսինը լինելու: Այնուհետև իմ գիրքը շատ բարձրացաւ, բայց ես գարձեալ մընացի այն համոզմունքի վրա, թէ գեռ մի բան, և ամենազլաւոր բանը պակաս է: Այժմ մնում է լրացնել այդ պակասը: Ես վազուց մտածում էր իմ հայրենիքի մասին, բայց սպասում էի, մինչև լածող հանգամանքները նպաստէին իրապիտի

այնի իրաւունք ունի միայն այն իտա-
որ տարեկան 40 ֆրանկ ուղղակի-
է վճարում և այդ պատճառով ընտ-
ի թիւր ամբողջ Խտալիայի մէջ հա-
մայն 620,000-ի, որ մի աննշան
և չէ համապատասխանում բոլոր
ների քանակիութեանը։ Գերմանիայի
միայն աօցիալական կուսակցութեան
զների թիւր նոյնքան է, որքան ի-
ստի մէջ բոլոր կուսակցութիւններինը
և Ընտրողական այդ ձեւը Խտալիայի
առ անյարմար է, որովհետեւ իւրա-

ւր պատգամաւոր կախված է լինում
սշան խումբ ընտրողներից, որոնց հետ
սրող է անձնական յարաբերութիւն-
նենալ և այդ հանգամանքը կարող է
եղջումների պատճառ դառնալ: Ըս-
տինները ընարողների և ընտրվողների
հայնութեան առարկայ են դարձել,
զատակը ոչ թէ հասարակական, այլ
կան շահերն են: Ամենից անբարե-
մարդիկ իրանց ձեռքն են առել ըն-
տինները և այդպիսով պարլամենտը
անձնական շտհերի գործիք են դարձ-
ատգամաւորները ծախում են ի-
ձայները մինխստրութեանը, որպէս զի-
ծվեն այն պայմանները, որոնց գնու

Հնարքված են, իսկ կառավարութիւնը
ած է զոհել հասարակական ընդհա-
աշերը ձայներ գնելու համար: Ամ-
տալիան վարակվել է վաճառման ախ-
այդ իրողութիւնը մանաւանդ վտան-
է, որովհեաւ իտալական վարչական
և լերցրած է Փրանսիականից և չա-
ց կենտրոնացած է: Ազնիւ, գործնա-
ռեզային ոյժերը, որոնք ծանօթ են
ողի պէտքերին և գործի են ծարա-
ւտալիայի մէջ չեն կարողանում գոր-
ծեան ասպարէզ գտնել: Սա է այն
բերութեան պատճառը, որ ընդհան-
է իտալական հասարակութեան մէջ
տարիների ընթացքում իտալիան-
էր կառավարվում, իսկ ընարողական
եր թոյլ չէր տալիս վերանորոգել
մենտը: Գործը այն գրութեան հա-
ր ընտրողների ահագին քանակու-
այլ ևս չէր մասնակցում ընտրու-

իմ նպատակը, Այժմ հանդանանքները
աւոր են և ես զիմում եմ այն նպատա-
ղատել հայրենիքս, ազատել իմ ազգը և
անի թագուհու թագը քո վկան դնել,
ն մեծ նպատակը, Թամար, որի մասին
եմ: Ես այն ժամանակ միայն պիտի
մ քեզ հետ, երբ հայոց թագաւորների
ահիների թագերով կը պատկեն մեզ: Այդ
չէ, Թամար, դա կախված է իմ քաջու-
և իմ սրի յաջողութիւնից: Դոկ քո սէրը
ն է, Թամար, որ վառէ իմ քաջութիւնը,
աշորդէ ինձ, որ լուսաւորէ իմ ճանա-
այն հրեղէն սիւնի նման, որ Աստուած
էց խրացէլ Եվլապոսի գերութիւնից
և Առաքէսի ճանապարհը լուսաւորելու

Վրիշը թամարի տեղ, լսելով այդ խօս-
կը գրկէր իր սիրելին, կը համբուրէր
անվերջ, անժիւ կերպով կը համբուրէր,
իէր նրա առջև իր հոգու ամենաջերմ
նքները, և մարդկային լեզուի ամենա-
ամենավսեմ խօսքերով կը յայտնէր իր
նսահման ուրախութիւնը, թէ որքան
որ է ինքը, թէ որքան երջանիկ է, որ
այսպիսի քաջ, անձնանուէր և պնդի-
ող, Բայց թամարը իր սովորական գեղե-
կատը գեղեցիկ գեմքի վրա, դարձաւ գէպի
սեղով.—Այդ բոլորը շատ լաւ է, շատ
ի է, բայց ևս դարձեալ կրկնում ևմ իմ
քը, որ ինձ էլ քեզ հետ տանես, որ ևս էլ
բաժին ունենամ այն սուրբ դործի մէջ,
որ կատարես դու:

Կարելի է, թամար: Եթէ մի բան, որ
ևնողեմ քեղանից իմ բաժանման բո-

